

L. U. F. 73

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Luf. 73

När den nya liden kom till bygden

Så länge lantbruket hört till prästlönen var de flesta av våra präster de skicklige jordbrukare. Vid skolskipet var Kansulint Erikst. Jordbruksapostol Per Johansson Rössir. Nils Larsson Dale, med Alfred Larsson-Påboda som jordbruksminister i Lindmanska ministären, då var undervisningen statsunderstödd på så sätt, de lärde reste ut i kommunalstyggarna höll föredrag om jordens förbättring, fritt inträde, tid kl. 8. när bonden slutat arbetet för dagen ställde hästarna i stallet för sitt foder, tvättat huvud, hals och armar ur skålen som hade sin plats på knubben vid köksdörren, när söndagsdräsen var på intogs kvällen vard med husets andra medlemmar och sen på cykeln till föredragstokalen som var inom socknen, under ti-

den gav de kvinnliga hästarna sitt andra foter, mjöltskor-
na och utfodra smådjuren vilket är enligt min åsikt kvin-
nan mäst lämplig för. Nu är föredraget slut, mannen
hemma igen, och gav hästarna sitt nattfoder. Familjen sam-
las i stugan de hvarvarande delarna vad de borts-
varande höll förut vid en gemensamt kaffe eller the
med kanelkakor och bröd. Äk så kändes vilan ligor för
den höllt, lius morgonen därpå. Säten gick dagen
och natten och familjen livat långt innan julen var
fört. Minst möjliga arbete, högst möjliga betalning.
Så länge hade och tankbarare ängsomen lust för sitt hem

De uppväxande fabriksamhällen och kätorserna var bra så
länge det ena hemmet fick behålla vad det behövde och de
som hade lust därtill, de andra på exempel till fabriken förtan och
logement hemma mot betalning. Kirsanten blev en annan frid.
Långt förs på dagen än jordbruksarbetaren, bonten hade inte
rätt att betala kimpäng, hela kullen gick till industrin

Bonden och gumman köpte sig ett hus och gick och lyckte
tiden var lång efter de såld den färdigsvor gärdens till
färdigsvor jordbruk inte i ordets bokstavliga mening lade
gärdens översvåmarna råddor och möss likaså utgäsliga
innan den blev såld till jernväg. Skogen släpps ut sin älskade
skara över de mosskolupna gårdsgårdarna in på åsarna

Slutligen lärde bondhuset herrskapspigan vära och så
var den bekantskapen gjord, slutligen hade hon förmå
haft plats på den gård, på samma gård var hanse
bonden och tjänt som dräng.

Förändringarna i sällskapet att besöka och hanteras med
konstanta böjor med de minskade bidragen konstant
för slöserna krossarna för snaskärlarna vilket kom i
följd efter första världskrigets återhållsamhet, vi har och
smärpans som håller propagandan i öra och lär bar
men det samma hör till de förmögna, det samma
och folkpensionerna på 85 kronor utan att böja bröta

nygen, nu kan jag byta jag har ett fosterland säger
den förtjusamme och motsatsen vill den skall vara
som mycket annat omädligt, den vill ha mer.

Arbölningen i naturen upphörde, när industriarbetet stängde
sig till för att än handarbete.

När den första handelsboden kom till bygden. Där då
en västgöle blev bekant med en av bydens dötkar
arendera en allmänning fötande en häst, vätkor, bygg-
de bäningshus och ladugård i vinkel, bodvörarna
prägar den glänsande, en av de skuggmande för-
mål i boden var en brunmilad brödkista var stälkt
vi kan beräkna en gammal man Sko-Paulen kallad
var bliven sjuk och skulle till lazaretten i Kristi-
anstad, läkare fanns inte närmare, han orka inte sitta
i varmen, där boden i bostaden och äkte han fyra
mila färden till Rindensloden när vid lazaretten Risten
blivit bren, och nu präglade med ett öra skuggor vid

Bäckens bageri. Men hurudan färg bistan hade som gul-
ben åkte sin Finja i är lädd att första sjukdomen
var lungrot i sista stadiet. Fia handelsboden
igen, en i jorden grävd källare för träkol och bek-
sloten över fungera som jämbod för ortens smeta vil-
ka många gång bar stångjärnet över axeln. Sådan
var lanthandeln för hundra år sen. I stället för smaka
köpte ungervannen en eigan som hans jämta fick
lukta på röken av.

Byastämmorna upphörde väl när Osen Linsälta
kommunalväsendet, en del av byhandlingarna har hem
byggsföreningen i förvar.

När järnvägen kom till bygden miste gästgiveriet
sin betydelse och skjutskavel upphörde, innan kröte
postvägensen mellan städerna och hade sina visse post-
hus, han medförde både post och resande alltså omni-
bussens föregångare. Herrgårdarna hade antingen en gulbe

eller gamla som hämta posten i skinnväska med rom
över axeln. Bygdens folk var sådana skulle ett brev till
en avlägsen vän, med adressen tydligt skriven, kunna
det lämna till första bästa värfarande, så kom
det i sinom tid till bestämmelseorten säkert.

Orsaken varför allt gammalt blev passerat ^{min älskt} var ^{enligt}
Ludvig Norströms skrivelser, lottsvirige skulle ha
vallen och avlopp i båda ändar att det med tiden
kosta mer än det smaka, det varken förstod eller
tyckte han sig om. På landet är ett vanligt w. c. my-
cket hälsovådligare än ett fristående utombes.

När allmogon gick tankar på att klä "över plankvägen"
na. var innan kapparna blev klända, när det bligra
klippans papp var överklädd skuggvägen, det hörde då som
nu till målararbetet, markeras en svart rand 1 c.m.
bred, en halv 2. m. från bakel och linjerakt från första

och dörar i de speglar som här lutas på väggen ständ-
igt. De färgar, vid rött och svart. Gardinens fröknä-
re kallas "caluse" och bestod av något sol och bröl-
åkt^{tyg} och kunde skjutas ihop medelst dragstr.
och utgjorde vid lampans skin myggen din.

Någon och förtröden dåtida husmor kommentera
pygan till kyrkan vid onsdags och hon ville gå till
dånsbanan om kvällen. Borden hade och sin snickare
skomakare och skrättare som hämtar och skjutsar till
nästa ställe, Byggnaden räknar sin kundskrets i flera
församlingar, alltså vissa byar.

Husmännan köpte sin mjölk och smör i bondens kök
de hjälpte honom att bära sin säd och plocka pota-
tis. Och de köpte sin julsgris av honom om varen
och spannade att föda honom med under sommaren.

Fidning för lantbefolkningen var till att börja med sex
hushåll om varje exemplar, den som den gamla boken
skulle den behålla till nyår, då skulle exemplaren de
lös det blev vanligtvis 52 nummer. Undantagsfallet
höll missionskitning.

Sången var mycket allmän förr, när ungdomen ville
ut gick den på till och med arm i arm över vägen
brett. Då kunde de många gånger höra sången från
andra flockar på andra vägar, men än på ungarna
kunde dåtida ungdom njunga, marschören var ofta
hörd den hade kommit hit med bussarna från
Stapolskonkret. En annan av allmogestäm Niklas
Granqvist var hans namn bildade 98 sång förening
under sin livstid, vid en Julotta i Mållerövs
kyrka var Baron Wrede från Mållerövs gård bland byr-
besökarna och inväntade i vapenhuset Granqvist
och tog ur sin plånbok 50 riksdaler som gäva

för de sjöna Finska Ryttarische March som utgöres
march så bra. Sjendast i kyrkan och på vägarne
sjöna ungdomen, i hemmen när byens ungdom sam-
las till kordgills i stugan, vid byen allmänna
den bästa och byfesterna. Och många sommarmorgon
hörtes skörfolkets sång, mammen med linn på ax-
eln och kransen med pålsan på nacken och i han-
den lerkruket med kallt av samma sort, fast
kruket med många förgat uppleband flötet i saxusta
mönster starkt nog att hålla kransens innehåll
det färsksläkande blandning av söt och sur mjölk.
Högblendet Det relaterade var det synliga av skörfolket
och vad som hördes var den gamla vaktens
Tvillande skogen jag villor min hörd, han
följer mig så hult och bogen han faller mitt
id aut om vännen sin. o. s. v.